

Ceruzasorok a magányban

Laták István

ÚJRA GYŰJTŐM

En sokszor szónokoltam, és még többet szavaltam lázas sorokat, hogy piros nagy hitet gyűjtsak a kétkedőkben.

Csak későn találtam a szavakra, melyekkel magamhoz suttozhatok, ha már másokért kifáradt a szám.

S egyre többet hallgatok. Újra gyűjtöm a pompás szavakat, hogy egyszer elmondjam, amit lázas tavaszokon, dacból magamba fojtottam...

MINDEN KÉSŐ

Valami ifjúkori átkos, titkolt, kielégíthetetlen vágyakozás zaklatja néha az idegeimet. Fényes utakon jártam, s az önzetlen jószág pelyhes testét simogattam az önkívületig. Ősidők egyszerűsége és régmúlt szabadosság természetes tűzhányója perzselte meg az ujjaimat. Pedig én akkor a másíthatatlan vonzalommal találkoztam. S nem lett volna szabad soha egyébre gondolnom.

Most már minden késő. Akár a tilalmakat kitaláló megfehéredett koponyák üregéből ihatnék bosszúra boros áldomást, akkor sem tudnám többé megtalálni az egyszer örökre eljátszott tiszta odaadást.

A szüziesség bátor ügyetlensége csodákat gyűjtött szürke, halálos alkonyokban. S én lehunytam a szemem, eljátszottam teremő gerjedelmeimet. Nem mertem végigjárni ősrégi és mindig újra kigyúló lángok útját. Amikor már oltáron terült elém a megdicsőült kínálkozás, engem a hideg józanság lökött vissza átkozott magányomba. A csodát pedig, a legnagyobbat, mindig elszalajtottam.

Es ma is szédült gyöngyvirágok csengettyűznek pusztá órdímon, ha fölébred az egykori láz halvány kísértése. Ó, olyan illatokat, olyan ájulatot, olyan ügyefogyottan parancsoló szent örületet miért nem találtam többé soha?

Mindig sanda gyaní kísért, hogy nem tisztán égő tüzeket gyújtottam a vágyakozás baldachinja alatt. S érzem, hogy százszor többet szenvedtem lemondásomban, mintha egyszer bátran bejártam volna a rejtekező, különös utakat...

ANNYI MINDEN FÁJT

Annyi minden fájt már. Anyám különös halála, újszülött álmaim sárga sorvadása, kicsi húgom fehér csecsemő-koporsója, barátaim kinhalála, tűnő éveim megannyi sikertelen nekibuzdulása...

Es fájt az, hogy már csak akkor mértem föl a szerelem nagyságát, mikor erőim kihagytak, amikor a vágy, az örök meteor,, már nem minden napomat avatja tündöklő máglyahalállá...

SZERELEM

Másoktól hallottam, apró titkokat közöltem Vele, és az emiatt len igazi titok kezdett kibontakozni előttem. Mások szokott táncát utánoztam, s a saját reszketésem vezetett el oda, hol a csodák kezdődnek, amiért megszületni érdemes volt.

Még soha senki olyan őszintén nem közölte velem a tudatlanságát. S miközben a hamis tudás minden betűjét felejteni kezdtem, hallatlan tudomány virágja nyílott ki előttem. Illatába belekábultam, mégis egyre erősödtem tőle.

Es ő csak jött velem, a semmit-nem-tudás ártatlan biztonságával. Es mindketten megtudtuk, hogy miért vonaglott értünk az anyánk...

VALAHOZ

Valahoz lebontottak egy falat.

Senki sem tudja, hogy annál a falnál fonnyadt el az ifjúságom. Amellett vesztettem el a legkedvesebbeket, akik fiatal éveim kivirágoztatták.

Azon a falon volt egy ajtó. Az ajtón át jött felém a legörjítőbb csókú lány, fehéren a feketeségek között. Anyja hétfejű kofasárkány volt. Nem volt még szabad csókolnia, s aztán soha többé nem volt szabad. De én az ő bőrén tanultam meg, hogy vannak simogatások, melyek egy életen át a vérünkben háborognak.

ÉL-E MÉG?

Ó, él-e még, aki a lehangosabb szívdobogásom hallgatta?

Szurokszín, esőt csobogtató éjszakákon sötét árnya belopózik hozzám, és sötét arcbőre, kékesfekete hajfonata újra égeti a felénken liúktető ütőeret megfeszült nyakamon.

Miért nem mer és nem tud ölelni, aki először szeret? S miért üldöznek a titkok, melyeknek nem bírtam megnyitni a szívemet?

Azóta minden magányos óráim azért fájzik, mert az első igazi forróságot hűlni hagytam, ahelyett, hogy magamra gyújtottam volna örök emlék-takarónak...

ÖRÖK TITOK

Véremben nyugtalankodnak mind a falusi sokszoros unokatestvér-házasságok. O, pedig úgy tanultam, hogy a rokonok ne öleljék egymást megbocsáthatatlan szerelemmel. Hiszen nem vagyunk ókori királyok, akik csak nővérukkal ülték nászukat, és törvény szerint kiáltó vad bűnt emeltek a szent örültség oltárára. Ott őriztek meg a szerelemből egy családban.

VALAKI LEGYEN MINDIG MELLETTEM

Nem szeretek egyedül lenni.

Nem vagyok félős. Aj éjszaka árnyai gyermekkoromban sem riasztottak. Nem ijesztgetett édes szülém, s az apám is határozott, kemény ember volt. Ők elszántságra adtak példát. Amde sokszor ért bánat, mely nem minden ember sorsát árnyékolja. S nyitott szemmel néztem tragédiák iszonyú gyökerére. Ezért hökkent sejtesek vérzik be magányomat.

Valaki legyen mindig mellettem.

Társaságban nevetni is tudok. Tréfa is akad a nyelvemre, ha beszélgetek. De egyedül mindig régi szomorúságok futtatnak vesszőt velem az álom-halálig.

Nem szeretek egyedül lenni.

Hajam őszbevegyül, mert sokat töprengtem idő előtt. Barátaim meghaltak vagy harcban elesetek. Némelyek közülük messze vándoroltak. Egyetlen barátnőm, Asszonyom is távol van. S ha a csalántestű szavakat ki nem mondom, a szívem dagad bele. Társ kell. Valaki. Nem tudok egyedül nevetni.

S nem szeretek egyedül lenni.

TE ŐRZÖD

En nem érzem magam biztosnak a mosolyod nélkül soha. Csak a fogam csikorog, és az embereket sokszor bensőjükből kifordítva látom. S akkor az életem elviselhetetlen.

A gyerekkorban érzett és aztán mindig eltévesztett nyájaságok kellenének. De már nem tudok visszamenni a legkedvesebb óráimba.

Te őrzöd a nappalaimat. Te tetted békessé, és néha fájdalmasan gyönyörűvé az éjjeleimet. Menés meg az elvadult álmodozástól, mely kísér akkor is, ha a nappal hideg sugara a kötelesség útján hajtanak...

